

JE DUSNO, PRÅ Å•, DOMA BINEC

ÄŒetvrtok, 15. října 2021

Tak už jsem pár dní zase v Praze. Snažím se rájno vstávat. No, musím, já si dojdou doma, ale Kayouk musí ven. A se fofrem obhodím nějakými třemi hadisky a už vyrážíme. Což o to, tady zvládám třech cca deset tisíc kroků, pár třiceti jen je tu snesitelné. Ale asovává posun mi dívavý pořád zabrat. Naštastí mě vyplapanou cestu ku našem pes vychovaná, aby si mne hladil, naštastí tu moc aut nejezdí... Robert mne napomněl, když viděl, že ho mám navolno: "Hele, pár třiceti jedou ti ho jen jednou, a co si pak pořeží?"

Ta náje první- procházka je

smÄ›rem k metru. Nebo ke kostelu Matky Terezy, co tu byl asi pÅ™ed patnÄ›cti lety postaven. U nÄ›j zaÄ•nÄ› - nebo konÄ•Å–, podle toho, odkud jdete - nÄ›jÅ¡i krÄ›snÄ½ a rozlehlÄ½ jihomÄ›stskÄ½ park. Na jednÄ© stranÄ› je lemovÄ>n MiliÄ•ovskÄ½m lesem, na tom druhÄ©m konci hostivaÅ™skou pÅ™ehradu a dalÅ¡iÅ–m rozlehlÄ½m lesem.

Ale tak daleko se bÄ›Å¾nÄ› nepouÅ¡tÄ›me.

V parku u metra HÁje je velkÁ© dÁ>tskÁ© hÁ>TMiÁ>jÄ>, hÁ>TMiÁ>jÄ> na mÄ>-Ä•ovÁ© hry - a ÄºplnÄ> nedÄ>jvno tu vybudovali takovÁ½ plÁ>jcek, o kterÁ©m moc nechÁ>jpu, co tÄ>m chtÄ>l pan architekt Ä>TMÁ-ci. PÁ>vodnÄ> tak byl takovÁ½ hÄ>jek, rÄ>znÄ> stromy. Dnes je tu prÄ>jzdnÄ>j velkÄ>j plocha, vydlÄ>jÄ>z dÄ>nÄ>j velkÁ½mi deprotelehlÁ½ch stranÄ>ich betonovÁ© bloky. Ze vÅ>zech stromÅ> tu zÅ>stalo jen pÄ>jr v pozadÄ>.

Jako pokus - jistě dobře
má nás nás - tu byly nejprve postaveny dvě zvláštné - duté betonové kostky a u nich byly
menší. Tenkrát, když se "dálo pánem", jsem zrovna seděl kolem a
zvedl se páteřnáho funkcionářstva zeptala, "vocogo". Bylo mi
vysvětleno, že jsou dva umělecky ztvárnění stolky a k nim patří sloužit sezení -
a že to má sloužit jako stolky na hraní. A jachá.

No, m^áří j osobn^ář- n^ájzor:
vypadalo to velice r^ájdoby, a hlavn^á p^átm^ář-říjern^á. Povrch byl drsn^á½, tak^á¾e jen jsem na to s^áhla, tak jsem m^ála na ruce říjkr^ábance.

PÄ›knÄ› jsem to pohanÄ›la a
tomu jednomu nejvyÅ¡ejÅ¡emu nadÅ™enzenmu jsem siÄ›bila, Å¾e poÅ¡lu fotku, jak nÄ›co podobnho vypadá v parcích za velkou loukou.

Hele, ještě bylo jedno
zajímavé... Jí se jen tak mimo jiné zeptala, proč ty stolky a kostky na sezení-
jsou všechny párem noc odvezeny a ráno zase vráceny zpět? Velmi velmi rozpačitá
přání, snad autor nebo zhотовitel, to zdá vodní třem, že se bál, aby se to - pravidla nevěděly
k párem - nerozbilo...

V dalí; ch dnech tahle
betonová okrasa zmizela. Jí samozřejmě poslala na
řídící fotky, jak to vypadá v amerických parcích. Kde už tach stolky sedá- hráči i
jejich pozorovatelé, pádla padná lidí, kteří venku dívají- nájakou tu
padesátka...

Po nějakém dobře se na tom prostorném betonovém prostranství objevily nové betonové stolky a kostky. Už se vypadají podstatně lepce, rozhodně bytelněji; a opravdu jsem kvitovala, když se na stolcích objevily žerní a hálkové kamínky. Tak se tu snad hráje alespoň.

dříma. Je fakt, smutná fakt, že sem asi chodí-m větřínojou jen jí. Ono nená- divu - hned dole jsou ta dvě hříčky, a vypadá tak bezvýznamně...

Ale ještě něco: objevila se tu nedávno i budka. Ejhle - knihobudka! Ano, takže se smutkem v srdci tam nyná- nosí-m tu dvě, tu větříku knížek. Potřebuju totiž doma "zásobit" knihovnu, abych mohla instalovat dveře.... Vysvětlím přítelkám :-)))

Nejsou
dáti, co by si tu hrály pro mrázata je hezký a vybavený
hříček hned vedle,

a puberální?
Co by tu asi mohli dělat?

d@niela